

See juhtus raamatukogus...

täiesti lõpp. ma ei jõua enam ning tunnen, justkui sureksin kohe ära. kuid ikka olen ma siin. plaan on selline: võtan oma lollaka raamatu ja naeratan lollakalt raamatukoguhoidjale, nagu mulle lollakalt meeldiks see lollakas raamat ning et kuigi see kõik on lollakas, siis on see hea lollakas diversioon, näitamaks, et justkui oleksin peast normaalne... kuid veidi lollakas. see toimib – on alati toimunud ja toimib ka tulevikus. ükskõik kui augus sa endaga oled, viisakus võõraste vastu on elementaarne. lollakas. kõmbin raamatukogu poole, kõrvaklapid peas, et eraldada ennast ülejäänud maailmast. ja ausalt öeldes on minu kõrvaklappidest tulev muusika hetkel palju huvitavam kui mööda sõitvate autode vuhin, tossude friktsioon asfaldil ja mõni tihane, kes ei lõpeta oma sitsikleiti kiitmast. mõned meist tahaks ka sitsikleiti kanda, aga kõigil ei ole ilusaid peeneid jalgu nagu tihastel. ja siis sind kutsutakse “rasva” tihaseks. eino tere hommikust! selle peale läheks ostaks suure šokolaadi. aga samas võibolla pärastpoole.

raamatukogu kõrval on noortekeskus, ma veel näen aknast mõnda tuttavat jorssi playstationil mortal combatit mängimas. otsi elu, tee midagi paremat oma ajaga! ma tean, et peale kooli nad muidu mitte midagi muud ei teegi, kui lähevad otse noortekasse oma sõpradega aega laiaks litsuma, nagu see oleks kõige suurem ja jubedam prussakas.

ehk olen ma kade? võibolla oleks tore omada sõpru, kellega mõttetult aega veeta? võibolla on see tõesti nooreks olemise võlu, kuid mina seda ei mõista. ja prussakas võiks ju ellu jääda.

olen ukse taga, võtan kõrvaklapid peast ning tunnetan, kuidas mu kõrvad hetkeks ohkavad, sest tühimast looduse vaikusesse minek on justkui vabastus neile. kõhatan õrnalt, panen veidi helgema näo ette ning sisenen raamatukokku. siin on vaikne nagu alati. paar sammu edasi ja mind tervitab vanadaamist raamatukoguhoidja vaevukuuldav „tere päeavast!“. oleksin justkui ta kaja, vastates talle täpselt sama volüümiga identsete tervitusega ning tammun helitult edasi, nagu oleks mu jalad liiva sees. raamatukogu vaikus tekitab minus hirmu helitekitamise ees.

ma ütleks, et raamatukogu on suur, kuid ma arvan, et see ei ole õige omadussõna. ta on sügav – reaalselt sügav. uksest sisse tulles on avar, ning selle tunde ajend on ukse kõrval olev raamatukogutädikese massiivne laud. edasi minnes on aga pikk ja lõputu rida riioleid, millel pole otsa ega äärt. see oleks nagu lõputu kiirtee – ainult et nagu oleks kiirteel ridade viisi raamaturiioleid, millest läbisõitmine ei oleks kõige ratsionaalsem otsus. või nagu sahtel, mida sa ei saa lõpuni välja tõmmata ja pead oma käe õlast alates sisse toppima, et midagi kõige tagant kätte saada. õnneks ma tean mille järgi ma tuln ja kus see on. sammun aeglaselt ikka siidpehme

liiva strateegial sihtmärgi poole, minnes mööda erinevatest riiulitest ja vedades oma kätt mõttetult mööda riiulite servi. ei tea miks, aga selle tegemine annab mulle imelikku rahu.

mu pilk lendab üle pealkirjadest, nimedest ning jääb hetkeks seisma. läbi riiulite paistab inimene. raamatukogu on olnud nii vaikne, et oleksin oma neeru peale kihla vedanud, et kedagi peale minu ja tädikese siin ei ole. ta on vist minuvanune. sassis lokkis kiharad, mis katavad ta laupa, veider riietus ja issand kui mustad tossud. mitte mustad nagu musta värvi, vaid valged, mis ei olnud enam valged. kuigi ta istus, reetis ta rüht, et ta on väga pikk. liiga pikk. ja mida ta veel loeb? mingisugune lollakalt paks raamat. kindlasti mõni filosoofiaõpik? ära ütle, et ta veel mingisugune ennast täis filosoof on. Samas, kui mõte voolab, siis vähemalt on mõistus peas. miks ta muidu vabatahtlikult raamatut loeks? aga äkki ei loegi vabatahtlikult? kohustuslik? tammsaare? kivrähk? vilde? puškin? shakespeare? mis? mis?

otsustan, et võõras mind rohkem ei huvita, ning teesklen, nagu ma oleksin süvenenud raamaturiiulisse ja nendesse kohutavalt intrigeerivatesse raamatutesse, mis seal riiulil seisavad, nagu "taibuka lapse matemaatika". just. minu lemmik. jah. pool silma on aga kahtlaselt veidra tundmatu peal – juhuks, kui ta midagi kahtlast teeb. jah.

tõusis püsti. mul oli õigus: ta on pikk. kindlasti peajagu pikem kui mina. ja mina ei pole lühike. kui mina ei ole lühike, see tähendab, et mina olen pikk. ja kui mina olen pikk, siis on tema veel pikem. nüüd on raamat tal käes, kuid ma ei saa ikka aru, mis see on. üks asi on kindel – see on roheline. võtan kiiresti riiulist suvalise raamatu ja löön võrdselt suvalise lehe lahti, et siis seda põnevusega lugeda. järjekordne lemmik. jah. üle raamatu saan jälgida veidrat kena võõrast. ta läheb tädikese juurde ning laenutab selle müstilise raamatu. appi. ta on viisakas. ta on nii viisakas. ta räägib just õigel volüümil, just õige tädikestega rääkimiseks sobiliku tooniga. ta ütleb „suur aitäh!“. ta lisab veel "teile" lõppu. ta naeratab. ta soovib kena päeva. sellisel päeval?

see ei ole normaalne. on see normaalne? mis tal viga on? kas ta on normaalne? ei. ta ei ole kindlasti normaalne – midagi on väga valesti. see peaks ju normaalne olema? võib-olla tõesti. aga minu jaoks ei ole. minu jaoks on siin midagi teisiti. aberratsioon.

panen raamatu riiulisse tagasi. mis just oli? see oli lihtsalt võõras. ei keegi. seejuures veel imelik võõras. millised veidrad kiharad. veider riietus. veider pikkus. veider raamat. veidralt kena. viisakas. naeratus. kena. kena naeratus.

kõnnin raamatuliulite vahel välja, soovin tädikesele kõike head ja avan ukse, mille järel tervitab mind soe, kuid tugev tuul vastu mu nägu ning mis leiab end järgmisel sekundil keerutamas hetkeks mu juukseid. päike.

noortekeskusest mööda minnes näen neid samu poisse koos aega veetmas. läbi klaasi summutatud emotsioonid ütlevad, et neil on kõik paigas. võibolla nii peabki. sõbrad graveerivad mälestusi. hinded kuiva tulevikku.

kõmbin kodu poole, mind saatmas mööda sõitvate autode vuhin, tossude friktsioon asfaldil ja mõni tihane kes rõõmustab oma sitsikleiti üle. ilus sitsikleit. usun. kujutan ette, et ta on kollane, just nagu rasvatihane ise. šokolaadiisu ei ole veel jätnud mind. lähen kindlasti homme poest läbi, et suhkrurarusid täiendada. koduvärava juures seisan, panen silmad kinni ja lasen päikesepaistel soojendada mu silmalauge. ma tahaks öelda, et kevad on sulamas suveks, kuid kevad ei sula - ainult jäätis sulaks. kevad läheb, suvi tuleb. huvitav kas võõras läks igaveseks või kas ta tuleb kunagi veel? ning kui ta tuleb, kas siis on ta enam kui lihtsalt võõras? tuttav võõras?

ma ei võtnud raamatut.

Elise Tilk, 11.H, noored
Läänemaa Ühisgümnaasium
(juhendaja Tiina Brock)